

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1289/2021
09.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, чији је заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3589/20 од 27.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 09. септембра 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3589/20 од 27.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 15П1 1727/19 од 08.07.2020. године у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, те обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом од 02.07.2018. године до исплате. У ставу II изреке обавезана је тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 41.148,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3589/20 од 27.11.2020. године, у ставу првом изреке, преиначена је наведена првостепена пресуда у ставу првом изреке па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.07.2018. године. У ставу другом изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, па је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 41.148,00 динара и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара. У ставу трећем изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију. Тражила је трошкове на име састава одговора на ревизију.

Испитујући побијану другостепену пресуду у границама прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

Побијена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу у привременим институцијама Косова и Метохије, у Казнено - поправном дому у ..., а решењем тужене преузет је у Управу за извршење заводских санкција почев од 01.06.2008. године. Након преузимања тужилац није распоређен ни на једно радно место и није обављао фактички рад код органа тужене. Дана 01.06.2018. године навршено је десет година од преузимања тужиоца код тужене.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је тужилац остварио право на јубиларну награду за навршених десет година рада у радном односу код туженог на дан 01.06.2018. године, те да је без утицаја на наведено право чињеница да је тужилац након преузимања остао нераспоређен и да није обављао фактички рад код тужене, јер тужилац није распоређен услед пропуста послодавца. На основу наведеног, а применом одредбе члана 1. Закона о државним службеницима, члана 120. Закона о раду и одредбе члана 44. став 1. тачка 1) Посебног колективног уговора за државне органе, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и тужиоцу досудио новчани износ на име јубиларне награде у износу од 54.344,00 динара.

Апелациони суд у Београду не прихвата дато становиште првостепеног суда и закључује да је на утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право. Према становишту другостепеног суда, за остваривање права на јубиларну награду од значаја је да ли је тужилац обављао фактички рад код туженог као послодавца, те да није довољно да је запослени само био у радном односу одређени временски период. С обзиром на то да је утврђено да тужилац након преузимања код туженог органа, није био распоређен ни на једно радно место и није обављао фактички рад, Апелациони суд у Београду на основу одредбе члана 44. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе, закључује да тужилац није остварио право на исплату јубиларне награде, из ког разлога је одбио тужбени захтев.

Ревидент не прихвата становиште другостепеног суда и сматра да се јубиларна награда додељује за остварени радни однос код послодавца у одређеном временском периоду, те да није условљен обављањем фактичког рада.

Ревизија тужиоца није основана.

Правилно је другостепени суд на утврђено чињенично стање применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Не могу се прихватити ревизијски наводи да у конкретном случају право на јубиларну награду није условљено обављањем фактичког рада код послодавца.

Одредбом члана 120. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05 ... 75/14) који се примењивао у моменту када је тужилац навршио 10 година радног односа код туженог, прописано је да се општим актом, односно уговором о раду може утврдити право на јубиларну награду.

Одредбом члана 44. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, бр. 25/15 ... 50/15) прописано је да запослени има право на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији, према обављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, с тим што се висина новчане награде увећава за 25% при сваком наредном остваривању тог права, тако да се за 10 година рада у радном односу исплаћује у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса. Ставом 2. истог члана је прописано да се јубиларном годином рада сматра година у којој запослени навршава 10, 20, 30 и 40 година рада проведених у радном односу код послодаваца, без обзира на то у ком државном органу је запослени остваривао права из радног односа.

Имајући у виду садржину општег акта који се у конкретном случају примењује, правилно је другостепени суд закључио да је остваривање права на јубиларну награду условљено бројем година рада у радном односу како је то изричито наведено у ставу 1. и 2. члана 44. Посебног колективног уговора за државне органе. Чињеница да је тужилац провео десет година у радном односу код тужене не значи и да је остварио право на јубиларну награду, имајући у виду да је све то време био нераспоређен и да није обављао рад, због чега нису испуњени услови из цитиране одредбе Посебног колективног уговора за државне органе.

Тумачење ревидента према којем се јубиларна награда додељује као одраз захвалности послодавца за лојалност, коју запослени показује тиме што одређени временски период проводи у радном односу код њега, генерално посматрано јесте тачно, али општи акт којим је ближе регулисано право на исплату јубиларне награде, прецизира да се ради о навршеним годинама рада у радном односу, а не навршеним годинама само проведеним у радном односу. Отуда, правилно закључује другостепени суд да је за остваривање јубиларне награде у конкретном случају, било неопходно да тужилац оствари рад у радном односу у периоду предвиђеном чланом 44. став 1. и 2. Посебног колективног уговора за државне органе, што се није остварило.

Према наведеном, Врховни касациони суд је одбио ревизију као неосновану и применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

На основу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, јер наведени трошкови нису били нужни ради вођења парнице.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић